

det spørgsmål her fra talerstolen i dag, for det synes jeg faktisk kunne være en meget konstruktiv måde at komme videre på i diskussionen og arbejdet omkring vores strafferammer og omkring eventuelle ændringer af straffelovgivningen fremover.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Ordføreren for forslagsstillerne, fru Sonja Albrink.

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til justitsministeren for hans besvarelse. Og jeg vil også gerne sige tak til de ordførere, som har tilkendegivet, at de vil støtte CD's beslutningsforslag. Jeg vil gerne sige tak for de venlige bemærkninger, der er faldet fra flere ordførere, og så vil jeg gå over til justitsministerens og regeringens afvisning af dette forslag.

Det er jo sådan, som det også er blevet sagt i dag, at Straffelovrådet for tiden er i gang med at foretage en samlet vurdering af strafferammerne i straffeloven, og det kan man i princippet sige er fair nok. Jeg vil bare tilkendegive, at CD ikke var med i beslutningen om at stemme for, at Straffelovrådet skulle nedsættes og gå i gang med selve bedømmelsen af de her ting.

Et andet argument imod forslaget er jo, at udviklingen er gået i retning af, at man har ønsket at afskaffe minimumsstrafferammer. Det er da muligt, men det er faktisk det, vi ønsker at lave om på med det forslag, som vi her har til behandling.

Det er vel ikke altid udviklingen, som skal styre lovgivningen. Jeg troede egentlig, at lovgivningen også skulle være med til at styre udviklingen, og her står jeg da heldigvis ikke helt alene, kan man se ud af debatten i dag.

I torsdags læste jeg et interview i B.T. med Dommerforeningens nye formand, Henrik Linde, og i interviewet kommer man ind på det paradoksale i, at eksempelvis straffen for grov vold efter straffelovens § 245 sjældent når op over 1 år, selv om strafferammen går helt op til 4 års fængsel. Og her gør den nye formand sig rent faktisk til talsmand for, at det er politikerens opgave at gribe ind, hvis udviklingen ved domstolene går skævt. Det er jeg som nævnt helt enig med ham i, og det er jo faktisk det, vi i CD forsøger med det forslag.

Jeg vil også gerne understrege, at heller ikke vi tror på, at straf løser alle problemer, som mange ordførere også har været inde på i dag.

Straf plus andre elementer er jo det, der skal til, for at man forhåbentlig kan få nogle gode mennesker ud af dem, som har begået disse her forbrydelser og andre forbrydelser.

Vi tror så på, at en passende straf for en given forbrydelse trods alt gør en forskel. Straffudmålingen er nemlig en af de ting, som viser samfundets vilje og evne til at gribe ind over for de få, som groft forbryder sig mod de regler, som alle andre efter bedste evne forsøger at indrette sig efter.

Forslaget her er snusfornuftigt og båret af ønsket om at lave grundlæggende om på vægtningen af visse forbrydelser, nemlig dem, som angår krænkelse af legemet. I CD er vi nemlig af den opfattelse, at der bør anlægges en hårdere linje over for forbrydelser som eksempelvis vold og voldtægt. Og det er sådan set ikke, fordi vi ikke er enige i de initiativer, som blev taget med voldspakken. Vi synes måske bare ikke, at effekten i relation til straffudmålingen har været helt tilstrækkelig.

Det er jo heller ikke første gang, at vi i CD fremsætter forslaget om minimumsstraffe. Det gjorde vi også i 1992, men forskellen fra dengang til i dag er, at vi med dette forslag forsøger at få taget spørgsmålet om nye strafminima op for alle forbrydelser, som vedrører krænkelse af legemet, netop for ikke at få skabt en disharmoni i relation til straffene for de forskellige bestemmelser. Spørgsmålet om disharmoni var et af kritikpunkterne i 1992, og netop derfor undrer det mig, at justitsministeren bruger disharmoni i sin argumentation imod forslaget. Det er jo netop det, vi forsøger at undgå.

Jeg kan heller ikke tilslutte mig, at en eventuel disharmoni mellem straffebestemmelserne skulle medføre, at domstolene måske vil henføre straffbare forhold under milde straffebestemmelser. Straffeloven er nu engang ikke et tagselv-bord, hvor domstolene fuldstændig frit kan indplacere handlinger under de forskellige bestemmelser efter forgodtbefindende. § 245-vold er nu engang § 245-vold, hvis indhold efterhånden er grundigt fastlagt i praksis. Og derfor kan jeg ikke i min vildeste fantasi forestille mig, at domstolene, fordi der er foreskrevet en mindstestraf, pludselig skulle begynde at henføre den grove vold til § 244.

Forstå mig ret: I CD er vi ikke ude på i væsentlig grad at indskrænke domstolenes frihed til frit at udøve skøn, og vi er helt på det rene med, at det kan være nødvendigt, hvad angår nogle forbrydelser, at åbne mulighed for en la-